

Zaradi pričujočnosti angeljev se nam morajo še častitljivejše zdeti naše cerkve in, kadar molite Jezusa v presv. rešnjem Telesu, boste gotovo se vselej spoštljivo vedli na tako svetem kraju in vaše molitve ne bodo mlačne in zaspane, marveč pobožne in plamteče, vsaj nekoliko podobne angeljskim!

(Dalje prih.)

Da vas ne bi motil.

Rad vas opazujem
Kedar se igrate,
In po šolskih urah
Med seboj kramljate.

Veselim se skrivaj
Vaše tihe sreče,
Da mi srce v prsih
Rádosti trepeče.

Skôraj bi igrače
Tudi jaz se lotil,
Pa si kar ne upam,
Da vas ne bi motil!

L. Ūrnej.

Sprehod za vasjo.

(Konec.)

Pri Sodovem kozolcu zavijem proti domu. Kar zagledam pri Bradinu nekaj, kar mi zopet ni bilo čisto všeč. Rezka in Pavelček sta se igrala pred pragom. Komaj zaslišita moje stopinje — smuk v vežo! »Čakajta!« sklenem, »tega vaju odvadim.« Onadva sta stala za vrati, ter menila, da pojdem mimo hiše, ali zmešal sem jima račun. Naravnost v vežo jo zavijem. Rezka in Pavelček sta me zbegana gledala izza vrat, toda jaz sem klical le mater, češ, naj hité, ker je nekdo blizu, ki otroke jé. Seveda se mati tega niso bali, vendar so brž prišli iz sobe ter pošteno ošteli oba, zakaj sta tako plašna. No, ločili smo se že prijatelji. Rezka mi je nazadnje že pogumno pripovedovala, da sta se kamenčkala s Pavelčkom, da pa ta preveč zná in jo vselej užene; Pavelček je pa nasprotno zatrjeval, da ga bo Rezka kmalu premagalá. »Pa še jedenkrat poskusita, kdo bo huji«,

dejal sem jima, zakaj jaz sem šel na sprehod, ne pa k Bradinovim na pomenek.

»Pri Gabru je vedno mnogo otrok«, mislim si stopaje od Bradinovih. »kaj neki počnó le ondi?« Kmalu sem se prepričal na lastne oči. Bilo jih je res od štirih sosedov z domačimi vred lepo številce — dvajset najmanj. To je jasno vsakemu, da se vsi skupaj niso mogli igrati. Zato so se razdelili v tri gruče. V prvi so bili sami dečki ter so se »skrivali«. Poštena zabava, kaj ne, samo, da bi nedeljsko obleko malo bolj varovali! — Druga gruča, namešena iz dečkov in deklic, je bila pod jabljano — okroglico. Gabrov Domen jim je bral knjižico, ki sem mu jo posodil. No, pa uganite, katero? »Angeljčka« jim je bral naslonjen na okroglico, drugi so pa stali v kolobarju okrog njega. Ob mojem prihodu je ravno ponehal, ker so hoteli vsi videti sliko — tistega Poldka, ki tako ponosno puha dim iz velikanske pipe. Jej, to je bilo smeha in opazk. »Kakor naš Andrejček, kakor naš Andrejček«, hitela je dopovedovati Jeričeva Micka, toda Andrejček jo je tako pomenljivo dregal s komolcem, da je brž utihnila zagledavši mene. Nisem hotel popraševati, kaj je bilo na Andrejčku podobnega Poldku, zakaj Poldkova zgodbica je sama dovolj poučna in ni bilo treba še mojih opominov. — Največ drobiža, zlasti deklic, pa je bilo v utici pred Gabrovo hišo. Velika miza v utici je bila polna cvetic, pa še vedno so donašale urne deklice novih. Posebno Jakova Urška je bila pridna. Poprej je šla s torbico ponje in natrgala jih je toliko, da vseh še

nesti ni mogla, zato je pustila torbico ter samo s tistimi v predpasniku tekla k tovarišicam. Ko se vrne po torbico, joj, nesreča, kaj zagleda! Gabrovi kozi sta stali vsaka na jedni strani torbice ter na vso

moč pridno zobali cvetke! »Francka, Francka!« kliče vsa prestrašena sestrico; kozici se je namreč še nič bali

nista. ampak obdelovali torbico, kakor bi jo bila Urška nalašč za nji napolnila. Seveda sta se morali kozi kmalu umakniti, ali škode sta pa le naredili veliko, vsaj Urška je tako trdila. Pa saj je Gabrov vrt velik in cvetic dovolj, no se bo že kako popravila ta škoda, ne res, Urška?

E, zares je poletenski čas lepa nedelja pridnim otrokom! In tudi meni je bila lepa. Ni bil sicer dolg moj sprehod, pa sem ga bil vendar-le vesel, saj sem videl marsikaj zanimivega in veselega, čeprav mi prav vse ni bilo všeč. »Pa pojdem še katerikrat po ti stezi za vasjo«, dejal sem si doma »in če opazim kako nerodnost ali kaj dobrega, vse bom naznanil tudi drugim otrokom!«. Ali tega mi ni treba obetati, saj me že poznate, da si ne vežem jezika v takih rečeh.

Andrejačev Janez.

Kokot naš in kokodaja.

Kokot naš in kokodaja
Putke za seboj sprevaja.
Kokot naš, ta vojskovej,
Kukurika, žuga boj!
Koklja stopa čez dvorišče,
Vseповsodi hrane išče!
Zrnec drobnih, išče žita,
Da ji deca bode sita!
Deca putke boje razne,
Ah igračice prijazne!
Skačejo veselo, živo
Zró z očesci ljubeznivo . . .
A kokota srd se loti,
Možko razprostrè peroti,
Vrh gnojišča zakukurika —
Čast se to mu zdi velika!

Koklji pa se širi goža,
Ko v višavi gleda moža . . .
Trudnost v svoji deci sluti,
Širom razprostrè peruti;
Ljubeznivo potlej skliče,
Da životke jim ogreje,
Kakor mati le umeje . . .

Uči tú se, dete milo,
Da boš stariše ljubilo
Potlej spolnil večni Oče
Prošnje bode tvoje vroče:
V vseh nesrečah bo te branil
Mamo, ateja ohranil.

Vnèslav.

Kateri je srečnejši?

Jožek je šel z očetom po vasi. Nekako v sredi vasi zagledata gluhomutca Pavelčka, ki je sedel na pragu domače hiše. Jako se jima smili ubogi deček in sočutno ga premišljujeta. »O ubogi Pavelček«, reče Jožek očetu;